

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Jež o 1907.

O novem zdaj letu vi bralci,
vi radika-, libera-, klerika-
šer moja voščila sprejmite
in z dobrim jih vincem zalite.
Kaj voščim? Poslancem mandate
in v zbornici sanje zlate.
Volilcem pa dolgo življenje
in daljše še potrpljenje.
Prav polne novčarke poetom,
bogate le taste vsem zetom.
Uradnikom mastne plače,
zakonskim možem pa hlače.
Popotnikom kratke zamude,
mladeničem brke prav hude,
Bolnikom vsem prava zdravila,
dekletom pa dolga brž krila.
Blago da bi slabo trgovci
spečali, nikakor pa meni.
Za zimo prav dobra polena.
A slednjič še lepa vremena,
da bodo pokranjski deželi
milejši vetrovi zaveli.

V krčmi.

A: „Molči, če ne ti prismodim eno . . .!“

B: „Hvala, ne sprejemem! Pred pol ure mi je
namreč že nekdo drugi ponujal kar dve, pa jih tudi
nisem hotel.“
Rene.

Tudi preuredba.

„Prijatelj Pivski si je popolnoma preuredil svoje
stanovanje.“

„Kako?“

„Steklenico žganja, katero je prej postavljaj
za peč, postavil je včeraj pod posteljo.“
F. P.

Po praznikih.

B: „Ali se ne sramujete nositi tako ponošen
cilinder?“

C: „Seveda se sramujem in komaj čakam konca
teh praznikov, da ga bom lahko odložil!“

Ogorčenje.

„Čez našo vas zabavljate, čez našo vas? Prosim
vas, vnaši vasi imamo že tri premirane bike.“
F. P.

57/1906 52

SMODKA PROTI KAJENJU.

(Ferdo Plemič.)

Leta 1831 so tedaj stavili v promet prve smodke, in več nego pravično je, da vam sedaj, ko je potekla ravno njena petinsedemdesetletnica, objavim tragični dogodljaj ubogega prijatelja Smodeža.

Smodke so izdelovali nekdam z jednim namenom, da jih je človek užival. Dandanes ni več tako, dandanes se izdelujejo smodke, ki ti pomagajo do tega, da se ti ne pristudi vsako kajenje. Jaz nisem hudoben, zato tudi nečem trditi, da preskrbuje take vrste smodk naš slavni erar. Smodke proti kajenju so izumili kemiki in to na podlagi raznih zdravniških izjav, ki prištevajo kajenje tjakaj, kamor se šteje navadno točo, kugo, lakoto in vojno. To svojo iznajdbo so oznanili tudi trpečemu človeštvu po vseh časopisih, prilično sledi:

„Antinikotinijana!“

Jedini pripomoček proti zdravju škodljivemu uživanju tobaka. Kdor si nabavi to našo smodko, temu se pristudi kajenje tekom šestih ur.

Jeden komad „Antinikotinijane“ stane 1 K 20 v. Prijatelj Smodež je tudi bral ta epohalni oglas in takoj je sklenil poskusiti novo smodko. Sram ga je bilo malce, ko si jo je kupil, ker v lekárno še ni šel po tobak. A kaj je hotel; tako daleč nas je že spravila kultura! Skrbno jo je vtaknil v poseben žep, da bi je ne zamenjal s pravimi smodkami. Prazen strah! Razlika med njo in temi je bila velikanska, sicer nikakor ne po vnanjosti, pač pa po notranjih lastnostih.

Domov prišedši si jo je gospod Smodež našel s tresočo roko. Kako tudi ne? „Saj je stala 1 K 20 v, a tako drago moj prijatelj še nikdar v svojem življenju ni kadil.“

Nekaj posebnega pa je zato tudi „Antinikotinijana“ bila, to je takoj zaslutil, ovohal, občutil in videl. Peklenske lastnosti je skrivala v svojem valjastem telescu. Proti njej je bila srednjeveška natezalnica prava otroška igrača. Škoda, da niso še poznali to izborna smodko španski inkvizitorji. Najtrdovratnejšega hereatika bi z njo spreobrnili na mah.

Toda po vrsti.

Najprei si je gospod Smodež zažgal onega zlomka, ter prav čvrsto potegnil prvi dim v se ter ga puhnil skozi nos zopet v zrak. Sam mi je priznaval kasneje, da ni še ravnal nikdar v svojem življenju toli lahkomišelnost. Da pri tem ravno ni prišel ob nos, se je imel zahvaliti le dejstvu, da je njegov nos precej obširen, čvrst in mišičast. Po goltancu pa mu je šel oni osodepolni dim s tako silo navzdol, da se je Smodežu zdelo, kakor da bi kdo gulil svoje politično prepričanje ob njem. V prsih je začutil kar celo kovčnico s tremi ognjišči in štirimi velikimi kladvi.

Nosu od bolečin sploh ni več čutil, oči pa so mu zalile solze. Da bi se v onem hipu jokal za svojo ranjko, je popolnoma izključeno. Sumim pa, da se je spomnil onih 120 vinarjev, katere ga je smodka stala.

Sicer pa je obrnil takoj vso svojo pozornost na tleči konec „Antinikotinijane“. Tam je cvrčalo, smodilo se in pokalo, da je gospod Smodež vpričo tega prizora takoj pokopal svoj načrt peljati se kdaj do Vezuva. Ali kakor tudi je cvrčalo in tlelo, goreči konec se vendar ni hotel vpepeliti, niti ga ni bilo manj. „Antinikotinijana“ je bila nezgorljiva, neukončljiva.

To tudi še!

Da se o tem prepriča do dobrega, potegne prijatelj Smodež še parkrat prav previdno ob nji. Če bi ga bil obiskal tedaj kak njegovih smrtnih sovražnikov, prepustil bi mu sicer to opravilo drage volje. Tako pa je moral drage volje hočeš nočeš vstrajati v svojem herojstvu, za kar bi se mu sicer moralo še podeliti kakšno odlikovanje.

Smodka je sicer tlela dalje in se kadila, a ogorak v istini ni napredoval niti se zmanjšal. Zato je pa moj prijatelj kljubu groznemu nahodu kmalo zavohal kakšen duh je razprostiral ta mučilni stroj krog sebe.

To je smrdelo po žveplu, smoli, solitarju in drugih sličnih dišavah, o katerih poje nesmrtni mojster Dante v svojem „Peklu“. Te blage dišave so se razširjevale tudi po vsem stanovanju in še dalje, ker čez kratko se je zglasil že Smodežev sosed pri njegovih durih ter mu je zaupno svetoval, naj dene zajca prej iz kože, predno ga hoče speči.

Gospod Smodež si je vzel ta dobrohoten nasvet k srcu ter vrgel slavno „Antinikotinijano“ v škap vode, kjer je po silnih mukah slednjič crknila.

A uspeh je imela ta smodka proti kajenju.

Predno je namreč še minilo naznanjenih šest ur, se je smodežu pristudilo kajenje — „Antinikotinijan.“

Nažgal si je s tem večjim zadovoljstvom pošteno „kubo“ ter jo vžival z olajšanim srcem in podojvono slastjo.

Samostalnik.

Učitelj: „Tonček povej mi kakšen samostalnik.“

Tonček: „Pater Felicijan.“

Učitelj: „Kako to?!“

Tonček: „Ker biva v samostanu.“ F. P.

ŠE NEKAJ O DIJAŠKIH LETIH.

(F. Plemič.)

Dregnil sem s svojo „Žabjo volno“ v pravo svečano gnezdo, in prav se mi godi. Pustiti bi moral take reči v miru. Od onega dne sem, ko je zagledala namreč „Žabja volna“ beli dan v „Ježu“, so mi prihajale dan za dnevom pošiljatve — sami dijaški pisani in hektografirani listi. Teh se je toliko nabralo, kolikor bi se človeku niti ne sanjalo. Z vso resnostjo iščem sedaj novo in večje stanovanje in potem povabim g. dr. Glaserja k sebi, da prouči vse to literarno blago, sebi v sramoto, da je v svoji zgodovini slov. slovstva odmeril dijaškim listom le 19 vrstic, na katerih je naštel le bornih 13 dijaških listov. Sicer so mi poslali ljudje vse one zvezke nekako meni v zabavo, češ, „proučite jih, tudi v njih najdete marsikatero humoristično zrnce.“ Jaz sem velik humorist, (t. j., da mi kdo ne bo očital nadutosti, velik prijatelj in dolg človek), a pri pogledu na to šaro me je humor tudi kmalu minil, in jel sem že rabiti oni papir na način, kakor se pač porabi navadno popisano, brezpomemben papir, kar ti obstane moje oko na neki „Listnici uredništva.“ Par dobrih je bilo vmes. Pogledam na zvezkov ovoj.

Dijaški odmevi

Ileposlovno-znanstveno-politični list.

Urejuje Vlad. Slavijanski.

Odkod je bil ta list, ne vem. Pošiljatev sem dobil iz Koroške. Tedaj nekaj iz uredniške listnice:

G. Franjo Rudolfov. Vi pa ste res imeniten dečko! Naslov Vašemu spisu se mora glasiti: Človek obrača, Bog obrne“, a Vi pa pišete doslovno: „Človek obrne, Bog obrača.“ To bi bilo res dobro, a žal, da ni tako. Slovničnih napak je tudi dosti in precej slovenskih besed še pisati ne znate. Tudi to ljubeznivo navado imate, da včasih par besed ali pol stavka kar izpustite, češ, naj si urednik kar sam misli. Toliko ostre, a dobrohotne kritike. (!) Pohvaliti vas pa moramo zaradi Vašega lepega sloga, prijetnega pripovedovanja in krasnega opisovanja, v katerem nimate tako kmalo vrstnika.

G. Milivoj: Jedva nastopi junak v naši drami in jedva se seznanil občinstvo z njim, ga že ubijejo. To je brezobzirnost do bralcev. Besedi „naglo odide“ bi stavili pod 67 vrst dolgi monolog Ljudevita Posavskega in ne za njim.

G. K. M.: Vaš prezgodnji konec nas ni zadovoljil. (Meni pač „konec“ K. M.-ovega proizvoda.)

G. I. Cirilov: Vaša pesem „Dekletom“ ni nič drugega kakor goli aforizem. Koš!

(To pesniško delo bi jaz rad prevzel, to mora biti uncium. Pa saj sem vedno trdil, da nam najbolje požre koš.)

G. Noski: Vaša pesem ni za tisk (!) Evo prva kritika:

Glasna je bila moja tožba, —
tihu v srci sreča spi
in ljubezen moje pesmi
v očesih samo bereš Ti.

Vaša ljubica, — saj je njej posvečena pesem, ali kako? — Mora imeti velikansko domišljijo, če Vam v obeh bere pesmi, oziroma ljubezen vaše pesmi. Ste pač zavidanja vreden človek! Vi požete: Glasna je bila moja tožba. Pa komu ste tožili? Nam ne, uredništvo ne ve ničesar o tem. Sploh pa čemu tožiti, če Vam spi sreča v srcu. Vendar Vas naj ne plaši ostra kritika. Le čvrsto naprej, sčasom postanete še dober pesnik.

(Bog nas varuj, še to po smoli pri volilni reformi!)

G. Nikolajev: Najprej pišete, da je gorela v največji vaški hiši luč, potem nazivljate to hišo naekrat kot gostilno. Vaš značaj pač stremi po razkošnosti, v najlepši hiši bi najraje pili.

G. Dragoslav: V pesmi „Zima“ povprašujete dovolj brezsmiselno „mrtvo prirodo“ zakaj ni več ptic tu. Sneg Vam seveda ne more odgovoriti. Sami pa tudi niste bili toliko prebrisani, da bi pogledali v kakšno prirodopisno knjigo, ki bi Vam vso zadevo lepo razjasnila. Da se kaj takega ne pripeti več! Primerjajte Jenkovo „Zimski dan“ s svojo „Zimo“ razložek Vam bo takoj jasen.

(Verjamem.)

Uredništvo „Dijaških odmevov“ razpisuje dve nagradi in sicer:

I. Za najboljšo izvirno povest z vsaj 4 kiticami. (Zakaj se ne jemlje enotne meterske mere?): Fischerjevo izdajo Prešernovih poezij.

II. Za najboljši izvirni roman (!) oziroma najboljšo novelo, povest: 1 K.

Stavim, da je takrat kar deževalo prozaičnih spisov. Poznam svoje ljudi!

In sedaj sklep. Nič me več ne bo ganilo še kaj pisati o dijaških listih, ali prepisavati iz njih. Z današnjim bodi dovolj za vselej.

Ujel se je.

Čarovnik (zvečer v gostilni): „Sedaj bodem naredil, da bode ta goldinar izginil, toraj pozor gospoda (mrmra par nerazločnih besed, potem pa reče gostilničarju): „Poglejte gospod v vaš hlačni žep in videli bode, da je goldinar v njem.“

Gostilničar: „Že dobro, potem naj pa kar v žepu ostane, saj ste mi še od zadnjič dolžni kar ste zapili.“

Pogojno.

Soprog: „Prisezi mi zvestobo do moje vrnitve!“
Soproga: „Prisegam! Ako se boš kmalu vrnil!“

Zagrizen samec.

„Prijatelj Rado se je oženil.“
„Ni mogoče!“
„Stoji v vseh časopisih.“

Poglejmo! (bere:) „Samomor“ — „Stekel pes“ — „Grozna nesreča“ — „Civilen pogreb“ — Lagal si se, v časopisu ni nič o tem.“ F. P.

Strašne sanje.

Tomažu Vinoljubu se je sanjalo, da mu je podala mestna uprava račun o mesečni uporabi 115 m³ — pitne vode.

Pol mrtvega so našli zjutraj v postelji. Rene

Opisano.

„Bi si li ti mogel misliti, da mislim jaz tebi reči: osel?“

„Zakaj ne, saj to ni tako zamotano.“
„Tedaj le misli si!“

Rene.

Po predavanju.

„Kam tako hitiš?“

„Predaval sem proti alkoholu, dve uri sem govoril, tako da sem ves suh v grlu. Sedaj pa tečem na merico terana.“
Rene.

Izgovor.

Mati: „Za boga Tonček, kako umazani roki imaš! Kje neki si jih imel, ko si se umival?“

Tonček: „V žepu sem jih pozabil.“ F. P.

Tujec.

Nekdo je šel lepega poletnega večera na izprehod. Solnce je ravno na eni strani zahajalo, na drugi pa luna vzhajala. Naenkrat pa stopi k njemu popolnoma tuj človek in ga ogovori: „Oprostite (proti mesecu kazoč) ali je to solnce ali luna?“

„Saj vendar vidite, da je to luna.“

„Hvala lepa, toda jaz sem tu popolnoma tuj, pa nisem vedel kje je mesec, kje solnce.“

Dober pevec.

V neki družbi so se pogovarjali o petju. Nekdo omeni tudi znanega tenorista, ki poje celo visoki a in b. „Kaj pa je to čudnega,“ se oglasi nekdo iz med družbe, „jaz vam pojem c in še celo abecedo če hočete do ž!“

Čuden jezdec.

B: „Joj, joj, koliko časa te že nisem videl, koliko si se spremenil, in kakor vidim si pričel celo jezdit, ker imaš ostroge na črevljih.“

C: „Imaš popolnoma prav.“

B: „Kaj veliko jezdiš?“

C: „Ne, na konja pa me ne spraviš za vse na svetu, ali ker ljudje toliko govore, kako je prijetno jezdit, sem si pa mislil, bodem pa še jaz jezdec.“

Izdala.

Gospod: „Ah, milostiva, kako krasna ste danes kako krasna lica imate.“

Mala Minka: „Ja, ja, saj pa stane zaboječek tudi pet kron.“

Ortodoksni židje.

„Ponižen sluga, gospod komisar!“

„Ponižen sluga, gospod komisar!“

Dva žida v dolgih haljah, s sivimi koderci ob sencih stojita v sobi policijskega uradnika in se priklanjata, da jima pokata kaftana na suhih hrbltiščih, ter zaplešejo koderci lahek ples.

„Želita?“ nato uradnik, mlad, a že trebušast mož, prikupljivega obličja.

„Jaz sem Samuel Korinski, Vaš ponižen sluga gospod komisar.“

„Jaz sem Savel Polak, vaš ponižen sluga gospod komisar.“

„Želita?“

„Jaz Samuel Korinski, sem se pobotal s Savelom Polakom za večjo partijo ceder.“

„Jaz Savel Polak, sem se pobotal s Samuelom Korinskim za večjo partijo ceder.“

„A cedre, ki mi jih zdaj ponuja za dogovorjeno ceno, niso tako lepe, kakor je bil uzorec.“

„Cedre, ki mu jih sedaj ponujam, so ravno tako lepe, kakor uzorec.“

„Ne manjše so.“

„Celo večje so.“

„Take so, gospod komisar,“ in prvi žid povleče cedro iz svojega haftana in jo ponudi uradniku. Ta prime za sad in ga ogleduje od vseh strani, v vidni zadregi kaj bi rekel. Slednjič vpraša: „Po čim jih vam ponuja?“

„Po toliko in toliko od sto komadov sva se pobotala.“

„Hm, hm, malce premajhna se mi še zdi,“ reče uradnik in vrti cedro med svojimi prsti.

„Blagorodni gospod komisar,“ reče zdaj drugi žid, „ta cedra bi bila res skoro majhna za ono cedro, a uvažujte gospod komisar, da je Samuel izbral najmanjšo cedro iz vsega zaboja.“

„Ni res, gospod komisar.“

„Res je, gospod komisar.“

„Potem mi ga donesita ves zaboj sem, da se o stvari prepričam,“ reče uradnik in se oddahne. Žida se spogledata in molčita nekaj časa. Nato reče Samuel: „Drugače ni mogoče odločiti, gospod komisar?“

„Ne.“

„Nu, potem pa vzamem cedre, ker bi bili stroški in škoda preveliki.“

Začudeno pa pogleda uradnik. A že zaplapola haftan in koderci zaplešejo.

„Sluga ponižen in hvala lepa gospod komisar.“

„Sluga ponižen in hvala lepa gospod komisar.“

Že sta bila pri vratih.

„Stojta!“ zakliče uradnik. „To le cedro s seboj!“

„Obdržite si jo gospod komisar, ne vzameva je.“

„Zakaj ne?“

Obmolknila sta oba.

„Tako mi povesta zakaj ne,“ zagrmí uradnik.

„Bojiva se zameriti tako dobremu gospodu.“

„Nič zamere, le povejta!“

„Gospod komisar, bog je priča, žaliti vas nočeva, a cedre so namenjene našim svetim obredom. Zato niso več za rabo, če jih prime kristjan v roko.“

„Sluga ponižen gospod komisar.“

Odšla sta. A uradnik se je zdajci domislil nečesa.

„Zato nista hotela prinesiti zaboja k meni in sta se raje pobotala! Bala sta se, da bi ne segel z roko med cedre, in potem bi jih morala zavreči. Seveda izguba; a škoda je vendarle . . .“ In uradnik je ogledoval zaostalo cedro.

Veliki hotel.

Gostilničar: „Sluga, peljite tega gospoda v sobo št. 50.“

Tujec (začuden): „Kaj imate toliko sob na razpolago?“

Sluga: „Ne samo dve številki, namreč 49 in 50.“

Pri sodnji.

Sodnik: „Tako! Vi ste svojo soprogo tako pretepli, da je vsa modra in to celo že prvi teden po poroki. Le čakajte! Naložil vam bom kazni, da jo bode te pomnili!“

Toženec: „Ali, gospod sodnik; menda vendar ne bode tako neusmiljeni, da bi nama pokvarili medene tedne!“

Dobro porabil.

V gostilni je sedelo več gospodov pri kosilu. Ker je bil ravno petek, prinesel je natakar ribe. Po obedu si natoči eden izmed gostov kozarec vina in reče: „Riba hoče plavati.“ Sosed njegov pa ni hotel zaostati, zato reče hitro: „Val hoče pa piti,“ in izprazne svoj kozarec.

Naivna.

Gospod (jezno, z napol razbito posodo za cvetlice v roki): „Ta posoda mi je ravnokar padla iz vašega balkona na glavo.“

Gospica: „Ah, kako ste prijazni, da ste se sami potrudili, jaz sem ravnokar mislila poslati brata po posodo, srčna vam hvala.“

Hudobno.

Starejšo gospico poljubi neznan gospod zvečer z gledišča grede.

Gospica (jezno): „Nesramno, kaj takega se mi ni prigodilo celo življenje.“

Gospod: „No, potem pa hvalite boga, saj je bil že skrajni čas.“

Čudno.

Profesor (zvečer v hotelu ogleduje podobe v svoji sobi in pride tudi pred zrcalo): Čudno, kako znan se mi zdi ta obraz, toda kje sem ga videl! Te neumne poteze in ta neumen pogled se mi zde res nekaj znane.“

Mali diplomat.

Vladko: „Mama, kaj je huje, če se pade z drevesa in si zlomi nogo, ali če si strga samo hlače?“

Mama: „Če si zlomi nogo.“

Vladko: „No mama, potem si pa lahko vesela, jaz sem ravnokar padel z drevesa, pa sem si strgal samo hlače.“

Vprašanje.

Družina je pri obedu. Zunaj razgraja huda nevihta. Bliska se in grmi. Zdajci se močno zabliskne in strela udari baš v sosedovo hruško. Vsi obsede ko okameneli, le mali Nacek, misleč, da je udarilo v hišo, vpraša prestrašeno: „Oče: ali smo sedaj mrtvi?“

Ujel se je.

On: „Zdaj pa z bogom ljuba ženka, moram iti, da ne zamudim vlaka. Jutri zvečer bodem že tako doma, v slučaju, da bi bil pa kako zadržan, ti bodem pa takoj poslal dopisnico.“

Ona: „Se ti ni treba truditi, sem ravno popreje dobila v tvojem žepu dopisnico, s katero mi naznanjaš, da imaš toliko novih opravkov, da pred enim tednom ne prideš domu.“

Pametna soproga.

Profesor: „Jaz grem sedaj še malo v gostilno, bodem že kmalu nazaj prišel.“

Soproga: „Ah, ostani raje doma!“

Profesor: „Ne, danes pa ne ostanem.“

Soproga: „Saj gre dež.“

Profesor: „One, nič več ne gre dež. Adijo.“

Profesor stopi iz hiše, premetena soproga ga polije s škropilnico ravno, ko je šel pod oknom.

Profesor: Hm, grem pa res raje domov, saj je že zopet pričelo deževati.“

Čudna trava.

Mati: „Oj Jožek, glej kakšne hlače imaš! Ali si se zopet valjal po travi?“

Jožek: „Valjal, valjal, toda po taki travi, ki jo je že krava snedla.“

Lep izgled.

Vinko svojemu bratcu: „Ali ne moreš biti miren, glej kako mirno sede oče pri mizi.“

Raztresenost.

Profesor A. se je mnogo pečal z žabami. Nekoč hoče določiti, kolikokrat dihne žaba v eni minuti. Gre torej k nekemu jarku in ulovi žabo. Iz žepa vzame uro in gleda na njo, kolikokrat bo žaba dihnila v eni minuti. Ker mu je pa žaba cel čas nagajala in skakala sem ter tja, se poslednič ujezi in misleč, da je vrgel žabo v jarek, vrže uro proč, žabo pa vtakne v žep in gre domu.

III.

Tku, zdej je ta nou let u kraj! Usak je dubiu neki za nov let: če ni dubiu kej za u priftošl, je dubiu pa saj kašna pu grb! De je več takeh, k sa dubil za nou let pu grb, kokr pa takeh, ke sa dubl kašna dubrota, se samu ub seb zastop. Naš svet je že tak! Usi plešema in ceptama pu tleh, delama frajndlih ubraze, kokr de b nas biu sam med, pr tem pa merkama,

d b ja sojmo bližnmo na kuri nku stupil; in kedr edn al pa ta druh zacvil, pa prauma „perdon“, in plešema naprej in se delama, kokr da b se nč na zgudl.

Tak je naš svet in na u nekol drgačn, dokler uja stare babe peklale.

Men je ajntlih use glih, nej enga še tku putancaja, jest že merkam, de u ta praumo cajt noga umaknem: kedr sm pa glih kera tkula dubiu, me pa tud tist „perdon“ ni putulažu, ampak sm tistga kar u nafa dregnu, pa je šlu spet use pu ta starm naprej.

Kokr rečen: men je tu use en, če je pa ta plešajne in pu kurjh učesh tancajne u kašna nc za nas, tu je druh uprašajne. Jest mislm, de ni. Jest mislm, de b blu dost placa za use in de b nam na blu treba druh drugmo pu kurjh učesh hodet.

Na Krajnsk sm se že mal prvadl te tancarije, de sa se začel pa zdej še na Kuroškm in Štajarskm edn družga brcat, tu je že use glih prenaumn. Ud tega brcajna vndr nč nimama in ke Nemci vidja, de se sami med saba tku z veselam bricama, s pa mislja: pa jm prvušima še mi ta vesele in jh brcima. Tku sma ubrcan ud ush plati in na uma dal preh gmaha, de uma tku razrukumauhan, de na uma za nubena raba več.

Tekat uma pa sprevidl, de je blu zadost placa za nas use, in de b nam na blu treba druh družga brcat in s pu kurjh učesh hodet; ampak tekat u prepozn; tekat u že vs tist plac nabezan, — z Nemcm, mi se znama pa ubrisat.

Nej edn reče kar če, jest pa pravm, de strašn čudna pulitka pelama. Nahterm cajtngam se smilja Kurošci, drugm Štajarci, jest mislm, de b blu še ta nar bl prou, če b se mi Krajnci sami seb še ta nar bl smiel. Kurošcm in Štajarcem prerukujeja naše cajtng smrt, pr tem pa na vidma, de sami seb jama

koplema in de u že hmal tku globoka, de se uma lohka usi noter ulegel.

Kar danes lahko storiš, ne odlagaj na jutri.

Mati so dajali sinku lepe nauke in so med drugim tudi rekli, naj nikoli ne odlaga na jutri kar danes lahko stori.

Nato reče sinek: „Mati, pa mi dajte še danes tisti kos potice, ki je namenjen za jutri, ker ga še danes lahko snem.“

Od kod beli lasje.

„Mama, glejte, tukaj imate pa bel las!“

„Vidiš hčerka“, odgovori mati, „to je od tod, ker me vedna tako jeziš.“

„Oh, kako ste morali šele vi jeziti babico, ker imajo vse bele lase!“

Zakaj ni nikdar več.

Popotnik: „Koliko je ura?“

Pastir: „Zdaj je ravno dvanajst.“

Popotnik: „Mislil sem da je že več.“

Pastir: „O pri nas ni nikdar več, ker, kadar dvanajst mine, začne se vedno z jedno.“

Oče zazvižgajte še jedenkrat.

Na železnici opominja oče svojega sinčka, naj se nikar ne naslanja skozi okno, sicer mu veter še klobuk odnese. Ker poredni deček le neče slušati; potegne mu oče urno klobuk z glave in ga drži skrivaj za seboj, ter vzklikne:

„Na, zdaj je pa šel klobuk!“

Sinček silno joka in tuli: Za nekaj časa pa pravi oče: „Kar molči, ti pa jaz klobuk nazaj pokličem. Le pazi: Kadar zazvižgam, pride nazaj.“

Oče zazvižga in posadi hitro skriti klobuk dečku na glavo, rekóč: „Zdaj je pa spet tvoj.“

Nato se prične oče razgovarjati z drugimi potniki; deček pa vrže klobuk skozi okno in reče: „No oče, zdaj pa zazvižgajte še jedenkrat.“

Angelske glave.

Otrok: „Mamica, ali so to tukaj na podobi tudi angelji, ki imajo samo glave in peruti?“

Mati: „Da, dete moje.“

Otrok (začuden): „Kako pa naredo ti angelji, kadar hočejo sestiti?“

Izdaja.

Korlček: „Teta, vtakni svoj nos v tinto.“

Teta: „Ali Korlček, kaj pa misliš, kaj ti vse ne pade v glavo.“

Korlček: „Vidiš papa, da nisi imel prav, ko si rekel, da vtakne teta povsodi svoj nos.“

Poklon.

Gospica (na deželi): „Ampak tile vaši prašički so pa res srčkani, kako so lepi!“

Kmet: „Lepi so že res, ampak kaj so proti vam. Vi ste še najmanj desetkrat lepši kakor so moji prašički.“

Slutnja.

B: „Jaz te bom počakal, samo če bodeš kmalu doli prišel.“

C: „Bom takoj zopet zunaj, grem namreč prositi gospoda svetnika za roko njegove hčerke.“

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD.
V CINK, BAKER ALI ME-
DENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRA-
FIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJ-
BOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU,
LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Poskusite
ie priporočite
≡ izdelke ≡

Vydropre tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDĀ oblastveno potr-
jena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in
pohištvna pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Mikloši-
čeve (Frančiškanske) ulice 6.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene
potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse
vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske
in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in
knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje
DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Ravnokar je došla najnovejša
jesenska in zimska **konfekcija oblek** za
gospode, dame, dečke in deklice, kakor
tudi velika izber **kožuhovinastih kolijer**
v vseh barvah najmodernejše oblike.

Vse po čudovito nizkih cenah.

Zlasti dober nakup za šolsko mladino.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.